

[Oluf Pedersen.]

ringe omfang, og jeg kan nok sige i denne forbindelse, at tyskergælden er ikke uden skyld i den underbalance, man drøfter i disse dage. Både regeringen og de øvrige partier drøfter i disse dage forslag, som går ud på at hindre den prisstigning, der er en følge af devalueringen. Man devaluerede med 30 pct., og så er man aldeles forfærdet, når det viser sig, at priserne er steget med 13 pct. Man må da vide, at når man devaluerer, virker det på priserne; det kan ikke nytte, at man bagefter bliver bange, fordi devalueringen får de følger, den naturligt måtte få.

Retsforbundet er tilhænger af et sikkert pengevesen og et stabilt prisniveau. Retsforbundet er også tilhænger af fri handel og fri valuta. Nationalbanken har forpligtelse til at opretholde et sikkert pengevesen, og den højtærede finansminister må erkende, at det, der i første linie bestemmer pengenes værdi, er den seddelmængde, man sender ud. Efter forrige krig vidste man, at seddelpressen i Tyskland gik for fuldt drøn. Alligevel var der folk herhjemme, som troede, at marken ville stige; det var meget naivt. Men når den højtærede finansminister har tilladt sig at sige, at de danske penges værdi, hvis man i dag gav valutaen fri, ville falde, svarende til det værditab, der fandt sted i Tyskland efter forrige krig, så kan man nok sige, at den højtærede finansminister må være — jeg ved ikke, hvilket udtryk man kan bruge — i høj grad klar over, hvad det er, der bestemmer pengenes værdi. Vi ønsker i hvert tilfælde ikke seddelpressen i gang, og derfor ved den højtærede minister godt, at den fremstilling, han gav, var urigtig. Det er vigtigt, at man modvirker flere underskud på betalingsbalancen — jeg taler her ikke om underskud på handelsbalancen, der er noget helt andet, krigstidens gunstige handelsbalance var vi jo ikke så stolte af —, men det er lige så vigtigt, at man ikke standser erhvervslivet, men at omsætningen borgerne imellem foregår i videst mulig udstrækning, og at den arbejdsdeling og omsætning finder sted, som betinger et lands velstand, det gælder både omsætningen udadtil og omsætningen indadtil.

Retsforbundet er imod skatter, og inden man slutter et skæbnesvangert forlig, synes jeg, det er rimeligt at gøre opmærksom på, at vi her i Danmark i 1908—09, regnet i 1949-kroner, havde en skat på 600 kr. pr. familie. Lige før krigen var vi oppe på 1 200 kr., efter krigen havde vi 2 500 kr. og i 1949 4 000 kr. Dertil kom i efteråret godt

700 kr., og nu truer man med yderligere 500 kr. i skat i dens allerværste form. Jeg siger det, fordi det er mit håb, at det snart vil gå op for politikerne her i salen, at det er en en dårlig vej. Når man vil dække en offentlig udgift på 100 mill. kr. gennem skatter, vil det vise sig, inden skatten er kommet til at virke, sådan som den naturligt virker, at det bliver nødvendigt at udskrive 200 mill. kr. i skat for at dække denne udgift på 100 mill. kr. Sålænge man ikke forstår det, forstår man overhovedet slet ikke, hvordan skatter virker, hvorfor man måske holder på dem, men den dag, det går op for politikerne, hvordan skatter virker, tror jeg også, at man vil være med til at gå en helt anden vej. Modsvarende kan 100 mill. kr. i grundskyld afvikle det dobbelte i skat. Når skatterne er steget fra 600 kr. og nu kommer op på 5 000 kr. pr. familie, er det ikke, fordi statens område er 8—9-doblet, det er simpelthen på grund af skatternes skat.

Vi vender os mod det forsøg, der gøres på at misbruge underskuddet på betalingsbalancen i 1950 til at gennemføre en række tvangsforanstaltninger overfor erhvervslivet i forbindelse med en ny mægtig skatteudskrivning ovenpå de i forvejen altfor store skatter. Vi trænger til større frihed og ikke til mere tvang, vi trænger til skattelettelse og ikke til flere skatter på arbejdet. Vi henstiller til regeringen at klare de foreliggende problemer ved at rette de fejl, som har skabt den falske købekraft. Vi advarer regeringen imod at udvide importreguleringen, rationeringen og anden planøkonomi i forbindelse med nye store skatter på arbejde, forbrug og omsætning. Vi opfordrer regeringen til at løse de foreliggende økonomiske problemer ved inddragning af den ved devalueringen skabte grundværdistigning i forbindelse med betydelige besparelser på statens udgifter, og retsforbundet henstiller til regeringen at søge bygherrernes eget økonomiske ansvar øget ved boligbyggeriet og til straks at gøre, hvad der står i regeringens magt for at standse udpumpningen af Marshallpengene til erhvervslivet.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

De betragtninger om alle mulige ting, som det ærede medlem nu fremkom med i anden omgang, skal jeg lade ligge. Det eneste, der, såvidt jeg kan se, havde egentlig forbindelse med forespørgslen, var det ærede medlems bemærkning om, at regeringen burde fremsætte et forslag om at ændre loven om Marshallåanene. Det ærede